

co se děje...

Zpravodaj SLAVKOVSKA

číslo 3 * prosinec 1990

RADNICE

Starostou města Slavkova u
Brna je pan

L. ŽATECKÝ

Místopředsedou Místního zastu-
pitelstva je pan

D. JAKOUBEK

Tajemníkem Místního zastupi-
telstva je pan

?

Rada Místního zastupitelstva:

JUDr. Miroslav Honek (ČSL)
Ing. Stanislav Koukal (OF)

Jaromír Seifert (ČSL)
Ing. Jiří Matyáš (HSD-SMS)
MUDr. Jaromír Tupý (HSD-SMS)

BITVA TŘI CÍSAŘŮ SLAVKOV - AUSTERLITZ 1805-1990

Zeptali jsme se dr. Jaromíra Hanáka, pracovníka Historického muzea ve Slavkově u Brna, zdali by nám nemohl říci něco z pozadí příprav Vzpomínkových akcí slavkovské bitvy.

Dr. Hanák: "Dá se říci, že jsme nápadů měli plno, ale neměli jsme peníze. Teprve pod tlakem ohlášené přítomnosti asi tří set zahraničních účastníků bylo zřejmé, že není možné, aby to organizovala skupina nadšenců, kteří na akce této velikosti nemají finance. Od května tohoto roku jistě instituce a společnosti vytvořily organizační výbor, ve kterém se uvažovalo o letošních Vzpomínkových akcích v daleko menším rozsahu. Teprve zapojením firmy DAVAY jsme mohli uvažovat o realizaci tohoto finančně náročného projektu, to bylo 24.zářím 1990. Tato firma nám upřímně řečeno vytrhla trn z paty. Nabídl nám, že za

natočení Vzpomínkových akcí pro svou vlastní potřebu a profit, nám uhradí řadu nákladů. Týkalo se to propagace, ohňostroje v zámecké zahradě, zajistili osvětlení, ozvučení a svým způsobem organizaci. My jsme například jen těžce odhadovali, kolik přijde lidí, což je třeba závislé na tom, jaké bude počasí. Měli jsme nesnáze s natisknutými vstupenkami a z nynějšího pohledu se dá říct, že program měl být zhuštěn. Závěrem chci poděkovat všem organizátorům i účastníkům, kteří mimo jiné, vystupovali zadarmo. Bez jejich přístupu by akce tohoto formátu organizovaná poprvé, nemohla mít úspěch."

K Vzpomínkovým akcím, které se konaly ve dnech 1.-2.prosince, se vracíme na několika fotografiích. (red)

ČAS NADĚJÍ

Rok co rok se těším na zimu, tedy přesněji na sněh. Ne proto, že bych byl takovým hospodářem, ale proto, že pod bílým příkrovem se alespoň na chvíli schová ta hrůza, které jsme se dopustili na přírodě. A ve skrytu duše chovám naději, že zjara, jak bílý příkrov zmizí, se jako mávnutím kouzelného proutku objeví něco úplně jiného, příjemnějšího.

Je to naděje zbytečná. Rok co rok zjišťuji, že pole jsou stejně zaplavená, příkopy nevysušené se zahnívající vodou, stromy polámané, neprořezané, cesty neupravené, lesy proschlé, domy neudržované rozpadající se a skládky kde koho napadne. Rok co rok vidím místo jamích zurčících potůčků vodu s olejovými skvrnami, mnohdy zapáchající močůvkou nebo siláží. Rok co rok jsem nucen se kochat "půvabnými" stohy slámy nebo hnoje. Jako by tu ani nežili lidé.

Rok s rokem se sešel a budou tady vánoce. Jako většinou asi uplakané, ale s nadějí. Alespoň pro mne. Ne proto, že něco dostanu, ale proto, že se konečně dočkám.

Až bílý příkrov zase padne na krajinu, že se dotkne čistá bělost sněhu také lidských duší. Ne proto, aby zapomněly na minulost, ale aby se nad ní pro tuto chvíli povznuly. Aby přestaly hledat viníky, kteří je stejně nenakrmí a začaly mít místo černobílých také barevné sny. Sny nadějí ve spravedlivost schopnosti, dovednosti, píle, otevřenosti a upřímnosti, v sílu selského rozumu před politikafenií, ze závisti či vlastní malosti. Ne, nechci vytvářet žádnou iluzi o skvělé budoucnosti, protože vím, že ta nejbližší taková nebude. Protože vím, že neprůmyslové Vyškovsko nebude vědět co s lidmi. Chci jenom nepropadnout beznaději a věřit lidem. Neboť tolik jsem pochopil, že naděje zůstane nadějí rok co rok, pokud jí sám nepomohu.

Jenom mám strach, že letos žádný sněh nenapadne...
Jiří Slatotínský

OF zase vypráví, že sice ano, HSD je silný chlap, ale chybí mu nadhled, intelektuální důmysl a vtip, tolik v politice potřebný, zkrátka, že je lepší do praxe (věcní štouralové v porovnání budou pod podpisy hledat konkrétní osoby a jsem moc zvědav na co přijdou - napište nám, nejtípnější odpověď otiskneme a odměníme).

Nevím, komu celá situace prospívá (nebo lépe řečeno tuším, ale nahlas už zase neříkám), ale město už začíná viditelně trpět. Teď zatím můžeme hádat, jestli to bude svatba veselá, či smutná a hlavně jestli mají partneri věno ve formě trpělivosti, tolerance, a pochopení pro vlastní slabosti. Bez toho se společně ve dvou nedá žít, natož řídit město. Ještě si tak říkám, jen aby to nebyl rozvod...

(MaJ)

OBCHVAT * ČÁST PRVNÍ *

Před komunálními volbami se všechny kandidující strany shodly na tom, že obchvat kolem Slavkova je jedna z nejdůležitějších investic, kterou je nutno provést. Zašli jsme se zeptat na názor dvou mužů, kteří se této problematice věnovali nejvíce. Ing. arch. Dušan Jakoubek svůj názor řekl v pátek, 23.11.1990 před volbami, Jan Hudec nám sdělil, že si na toto téma povídáme, až bude mít konkrétní údaje. Rozhovor s ním přineseme v příštím čísle.

Ing. arch. Jakoubek: "Průtah Slavkovem se plánuje již několik desítek let. Řeší ho i územní plán města z roku 1975. Protože však tehdy ještě pracoval cukrovar, možnost dostat obchvat za rybník, na jižní břeh, nebyla možná. Bylo rozhodnuto o variantě, která je dnes označována jako jednička a začalo se na ní pracovat. Přípravnou dokumentaci pro úvodní projekt zpracovával Dopravoprojekt Brno."

"Koncem února tohoto roku přijeli do Slavkova pracovníci ministerstva vnitra - úsek pro dopravu. Dozvěděli jsme se, že zahájení výstavby obchvatu je "ve hvězdách", protože nebudou peníze. Obchvat by stál, zdůrazňují při dnešních cenách, kolem jednoho sta milionů korun."

Po získání informací ve věci financování a dalšího osudu cukrovaru jsme požádali o spolupráci anglickou manažerskou firmu Campbell Concept Ltd. V průběhu května tohoto

roku jsme prostudovali stávající studii obchvatu (tedy č.1) a vyvodili jsme tyto závěry: Iato varianta řešení jednoúrovňové křižovatky silnic I/50 Brno-Uherské Hradiště a II/419 Slavko-Čejč, vytváří v podstatě neúnosně frekventovaný komuni-kační uzel dopravních a pěších tahů s velkým rizikem vzniku kolizních situací. Město by bylo rozděleno na dvě části.

Všichni lidé bydlící na sídlišti Nádražní, nebo pracující v jižní lokalitě (ZZN, ÚPZT, STS, OSEVA, ČSAD, pekárna, textilní sklady, Dřevodílo, MEZ, uhelné sklady a celá nová průmyslová oblast na stávajícím areálu cukrovaru), by byli nuceni při jakékoliv cestě do centra města přejít přes tuto křižovatku."

"Dalším, a to dost podstatným záporným dopadem, bylo zhoršení životního prostředí v okolí dané křižovatky. Zastavování, čekání a rozjíždění aut u světelně řízeného provozu by značně zvýšilo koncentraci zplodin z automobilů a umocnilo hloučinnost provozu."

"V červnu jsme zahájili jednání se SIU (to je investorský útvar, který zastupuje investice vlády v dopravě a silničních, řídí a garantuje vládě vynaložené peníze a dělá celou inženýrskou činnost) a KNV - odborem dopravy, který tehdy SIU řídil. To bylo 30.7.1990. Firma Campbell nám nabídla odbornou pomoc a to, že zabezpečí firmu, která by se ujala stavby a peníze vládě zapůjčila. Po

těchto jednáních jsme byli na ministerstvu, kde nám řekli, abychom přichystali studii, kterou bychom chtěli realizovat. Musela to být studie, která by měla co nejmenší dopad na životní prostředí města."

"Čtrnáctého srpna 1990 bylo vyvoláno další jednání se SIU, kde jsme se domluvili, že pozastavujeme stávající řešení obchvatní komunikace (tedy č.1). Na základě ukončení výroby v cukrovaru se nám totiž nabízela varianta umístit obchvat za rybník a cukrovar. SIU se nám zavázalo, že studii zadají Dopravoprojektu Brno a ten jí vypracuje v termínu do konce října tohoto roku. Tento termín byl splněn."

"Při dalším jednání s investorským útvarem SIU požadovalo, že do patnáctého listopadu 1990 dodáme vyjádření města k obchvatu. Na základě nového zákona o národních výborech se toto rozhodnutí řeší referendem. Byly tedy vystaveny všechny studie, proběhlo referendum, kde jak víme, zvítězila varianta č. 3. Protože jsme vyjádření města museli mít k 15. listopadu a Dopravoprojekt nám dodal studie opravdu až koncem října, referendum mělo takřka "zbesilé" tempo."

"Studie obchvatu byla zpracována u profesionálů, silničářů, takže oni nám napsali klady a záporny varianty ze svého hlediska. Hodnotili ekologii, ale nehodnotili zájmy města. Domluvili jsme se s nimi, že některé věci

ze studie vyčlení a na základě vyjádření, které nám zašle útvar hlavního architekta okresu, Okresní konzervátor, Komise životního prostředí ve Slavkově, se změni celé ekologické hodnocení této studie."

"V této době se ale již chystalo referendum a my jsme již nestačili korigovat některé údaje podle výsledků výše zmíněných institucí. Aktivně jsme se snažili informovat veřejnost, aby o těchto nových údajích věděla. Všechny tyto instituce se vyjádřily k variantě č. 3 kladně. Mimo to jsme objednali u Výzkumného ústavu dopravního v Žilíně posudek. Tento posudek hodnotí stav silnice, která prochází Slavkovem (Špitálská, Palackého, Husova) s tím, že jednoznačně po všech průzkumech dochází k závěru, že (kromě jiného) již v roce 1985 došlo k překročení přípustné intenzity dopravy o 61 %, jsou zde čtyři nehody ročně, hodnotí se i urbanistické hledisko. Závěr zní, že vybudování obchvatu je nevyhnutelné a příklání se k variantě č. 3."

"O co nám tedy ve zkratce šlo: Vytipovaná firma půjčí vládě peníze, aby se mohl obchvat postavit co nejdříve. Pokud by se přistoupilo na podmínky, ze kterých vycházíme, stavba by trvala kratší dobu než znel původní termín a měla by na město z hlediska urbanistického a ekologického nejmenší dopad."

(red)

MŮJ NÁZOR

"To je binec, to za komunistů nebývalo," zní dnes běžné rčení. Zavzpomínejme si na to, co za komunistů bývalo, ať můžeme porovnat.

Bod A: Prázdné obchody ..., to a to není a může za to Havel a foristi. Jo, za komunistů bylo všechno. Ale, ale ... Jaký je rozdíl mezi solnou a cukrovou fámou dnes a před rokem? Myslím, že nijak podstatný. Plánované hospodářství nedokázalo naplánovat, že běžný zákazník odhadne bezpečnou domácí zásobu soli např. na 5 kilogramů a cukru 10 kilogramů a u auta a televizoru na jeden kus na osobu. Sice je to spotřeba mírně přemrštěná, ale pokud není uspokojena, fáma trvá. Zákazník přestane kupovat zboží, až bude mít jistotu, že pokud nemá jeden, koupí v klidu u druhého. Pro ty, kteří trpí syndromem post-listopadové sklerózy (SPLS = dopodrobna a úplně přesně si radši nepamatuji, co jsem dělal a říkal před listopadem) připomínám, že velká toaletně-papírová krize, akce Žárovky H4, saponáty 1981, nedostatek základních léčiv a jiné "akce" se bohužel Havlovi a Foru připsat nedají. Forum ještě nebylo a Havel seděl v kriminále. Pokud si dobře vzpomínám, mohl za to imperialismus.

Bod B: Všichni měli práci a jistotu... Mírně poopravíme. Všichni byli povinně zaměstnaní. Ale ne všichni pracovali účelně. Když odečteme vyplňovače zbytečných papírů, aparátníky od OV po ÚV, všechny uvolněné z práce, učitele VÚMLU, kádrováky sledující kdo chodí do kostela a kdo má tetičku v Americe, estébáky a politruky, ono zas tolik lidí na užití celého národa nebylo. Osmý div světa vlastně je, že celý systém vydržel tak dlouho. A mohli ti opravdu pracující celý den pracovat? Nebo si museli občas tak 3 dny odpočinout, protože neměli např. dráty, šrouby, plyn apod. a potom, před koncem kvartálu přidat po nocích, aby se plán splnil a premie braly? Ale pozor! To se nám líbilo! Spíš se nám nelíbí změny. Pošilháváme po západní životní úrovni. Víme ale, že 80 % průmyslové produkce je na západě vyrobeno v podnicích do 100 zaměstnanců? Dokážeme si představit, že by západní podnikatel měl ze 100 lidí 35 úředníků. Tam těžko. Tady běžně. Je ovšem pravda, že na západě není potřeba tolik hlášení, statistik, tabulek, oběžníků, porovnávání indexů apod. Bez úředníků by to sice nešlo, ale bez těch zbytečných klidně.

Pokud si dovolím soukromě definovat tržní ekonomiku jako snahu nevyrábět to, co nikdo nechce, nezaměstnávat víc lidí než užívám, rychle vyrobít nebo dovézt to, co momentálně chybí tak, aby obchody byly plné a člověk musel přemýšlet za co utratí, protože korunu těžko vydělal, tak to za komunistů opravdu nebylo.

Bod C: utahování opasků ... Při nákupu na půjčku člověk utrací s mylným dojmem, že na to má. Když se půjčka začíná splácet, úsměv zpravidla tuhne. Nyní jsme ve fázi "tuhnutí úsměvu" my všichni. S úsměvem jsme si vypůjčili od našich potomků 3 národní důchody a nyní se cítíme ukřivdění, když má někdo tu drzost a chce po nás první splátky. Kdybychom ty stamiliardové hodnoty alespoň nepromarnili podporováním revolucí na celém světě, stavěním ekologických hororů typu Nové Mlýny, budováním mramorových sekretariátů na úkor zadajících nemocnic a v neposlední řadě nákupem mávátka a rudých paprkoků, tak bychom se mohli našim dětem podívat do očí s čistým svědomím (svědomí = za komunistů vyhubením

ohrožený hladavec)

Oldřich Svoboda

Shrnuto: za komunistů jsme se měl líp, než jsme si zasloužili. Založily nás děti snížení své životní úrovně v budoucnu. A kdo za to může? To se obecní ví. A kdo to zaplatí? No přec my všichni. "To je binec, to za komunistů nebývalo." P.S. 'dyby vám někdo chtěl namluvit, že příčinou hospodářských potíží v úplně všech zemích soc. tábora je špatná obrar Zimního paláce, nevěřte. V skutečnosti za to může

PŘEDSTAVUJEME VÁM

"Tatínek byl řezník, vyučil se ve Vídni. Ovládal výrobu všech druhů uzenářských výrobků. Firmu měl na stejném místě jako dnes já (obchod mi byl vrácen). Dodávali výrobky i do různých brněnských podniků (ASO, Hotel Grand). Pokud se chtěli v šestačtyřicátém uchytil, jejich výrobky musely být dobré a kvalitní."

Pan Miroslav Kantek z Slavkova u Brna je pokračovatelem tradice. Věděl jak nedostatečně jsou zásobeny obchody s masem a uzeninami. Se syny se dohodl, že uzenářskou živnost obnoví. Dva z jeho synů jsou veterinární lékaři (a také úspěšní žokejové), nejmladší navštěvuje zahradnickou školu. Protože chtějí podnik uvést na patřičnou úroveň (činnost má být rozšířena na Vyškov, Rousínov a Bučovice), je nutné, aby se v budoucnu zapojili všichni.

"Podařilo se mi získat odborníky", řekl mi pan Kantek, "zvláště pana Miloše Bedáně, který pracoval ještě u mého otce. Z přijetím dalších pracovníků v lednu 1991 se zvětší sortiment výroby a organizace práce. Mám tedy záruky dobrých výrobků a tím i spokojenosti zákazníků."

Registraci má firma "Kantek

františek rybníkář

V sobotu 1. prosince ve věku 86 roků zemřel předseda Slavkovského orchestrálního sdružení, dlouholetý kapelník dechového souboru a nejstarší stále činný hudebník vyškovského okresu, pan František Rybníkář.

Hudbě se František Rybníkář věnoval již od svých patnácti let. Začal se učit u slavkovského kapelníka a učitele pana Fučíka nejprve na bicí nástroje a později na trumpetu a křídlovku. Jako pilný a nadaný žák byl za krátkou dobu zařazen do Fučíkovy kapely a od roku 1923 působil střídavě v kapelách pana Silvestra Šimáčka a později u pana Ladislava Vykoupila. V roce 1924 nastupuje F. Rybníkář vojenskou službu v Olomouci, kde působí v praporní hudbě. Po návratu z vojny se opět zapojuje do místních kapel a v roce 1932 zakládá vlastní dechový a smyčkový soubor, k jehož provozování získává potřebné živnostenské oprávnění.

Roku 1934 se František Rybníkář stává jedním ze zakládajících členů Slavkovského orchestrálního sdružení a dlouhá léta v něm působí jako trumpetista, později hornista a tympánista. Od roku 1970 se stává předsedou sdružení.

Svůj vztah k dechové hudbě však nikdy nepřerušil. Po druhé světové válce spoluúčinkuje ve velkém dechovém orchestru, který pod taktovkou Ladislava Vykoupila získává nemalé úspěchy v mnoha soutěžích a na několika přehlídkách dechových hudeb. V roce 1979 nastupuje opět do čela slavkov-

á synové" od 1. října letošního roku, prodej zahájili o osmáct dní později. Dali dohromady dílny, obchod a chladírny, vše z minulosti značně zdevastované. Dobytek kupují od státních podniků, výběr řídí sám majitel firmy. Vepřové pak porážejí ve Slavkově, hovězí dobytek v Hodoníně. Pokud prodávají "cizí" maso nebo vejce, mají ze zboží 11 % rabatu. Když jsem se Miroslava Kantka ptal na ekonomickou stránku, odpověděl mi, že zatím počítá hrubou výrobu. Na podrobné účtování totiž není čas. Věřil však, že výsledky na konci měsíce budou příznivé.

Chtějí maximálně vyjít vstříc zákazníkům a chtějí, aby si kupující mohli vybrat. Snad stačí jeden příklad jejich prodejní politiky. Slevnili hovězí maso, mají určitou ztrátu, ale na jiném druhu ji mohou dohnat.

Byl jsem proveden celým podnikem, kterým se linula vůně právě se udících klobás. Zeptal jsem se majitele, kolik do podniku investoval. "Něco přes sto tisíc", řekl mi Miroslav Kantek, člověk, který si za svým slovem stojí a zatím jediný ze slavkovských podnikatelů, který měl odvalu na tuto otázku konkrétně odpovědět. (MaJ)

ské dechovky a stává se jejím uměleckým vedoucím. Tuto funkci zastává do sedmaosmdesátého roku. Hudebního života se však v plné svěžesti zúčastňuje až do konce svého života.

František Rybníkář má velké zásluhy na rozvoji slavkovského hudebního života, a proto jeho jméno bude vždy vzpomínáno s úctou a zapáso u hudební historii Slavkova mezi nejvýznamnějšími osobnostmi slavkovské hudby.

Břetislav Rozsypal

PRANOSTIKA

Na Boží narození o bleší převálení. (25. prosince)

Lepší vánoce třeskuté než tekuté.

Je-li o Silvestru v noci vítr a jasno, bude dobrého vína pořádku.

VE SVĚTĚ

Rozsvícená, zářící borovička nebo smrček jsou pro nás nezapomenutelným symbolem vánoce. Podívejme se však, jak je tomu ve světě. Například v Řecku. Tam zdobí umělé stromky se zlatým a stříbrným jehličím. Živý stromček, zejména jedle, zde totiž patří k nejluxusnějšímu zboží. Na stromky se zlatým nebo stříbrným jehličím si potrpí také Australané. Objevují se tu však i stromky s chumelatým bílým či zeleným jehličím. Všechny pak mají jedno společné, jsou skládací.

vánoční strom

Nejkrásnější, a hlavně dětmi nejočekávanější, svátky roku si bez vánočního stromčku jen těžko představujeme. Kde se však tento zvyk vzal? Pochází snad už z dob starých Keltů, kteří věřili, že člověk získává sílu ze stromů? Také naši předkové stromy uctívali a obdarovávali se jejich zdobenými větvkami při slavnostních příležitostech. V řadě zemí je zvykem stavět vánoční stromy také na veřejných prostranstvích. Například v Itálii patří mezi nejobdivovanější 25 až 30 metrů vysoké jedle na Benátském náměstí v Římě a na vatikánském náměstí Svatého Petra. Ve Velké Británii je králem všech vánočních stromů obří smrč na Trafalgarském náměstí v Londýně. Také v Budapešti před budovou parlamentu stává každoročně dvacetimetrový smrč. K rekordmanům patří jedenašedesát metrů vysoký obr, který se v roce 1950 nacházel v americkém Seattlu a čtyřicetimetrová jedle stávající počátkem osmdesátých let v Lantau na Floridě.

U nás založil tradici vánočních stromů republiky spisovatel Rudolf Těsnohlídek. V roce 1921 zveřejnil v Lidových novinách návrh, aby se na veřejných prostranstvích ve městech vztýčovaly vánoční stromy, pod které by lidé mohli dávat dárky pro opuštěné a strádající děti. První vánoční strom republiky pak zazářil v roce 1924 právě v Brně. Postupně se tento zvyk rozšířil i do řady dalších měst.

*

Také v Austrálii jsou rostlé stromky velice drahé a dovážejí se z Tasmánie. Ale vrátme se ještě jednou do Evropy, a to do Itálie. Do zdejších domácností pronikl zdobený vánoční stromček, definitivně poměrně pozdě, až ve čtyřicátých letech našeho století. Dlouhou dobu dávali Italové přednost vánočním stromům na veřejných prostranstvích. Jak se tedy říká, jiný kraj, jiný mrav, ale stejně, pořádný vánoční smrč či borovička hned tak něco nenahradí.

SVÁTKY

VE SLUŽBĚ

Zeptali jsme se kpt. Karla Pospíšila z 00-VB ve Slavkově, jak probíhají vánoční svátky a konec roku u nich na oddělení.

"Služba je o vánočních svátcích zajišťována jako v sobotu a neděli. Slouží se dvacet čtyři hodin nepřetržitě. V letošním ani minulém roce, kdy jsem zde ve Slavkově začal působit ve funkci náčelníka, jsem neměl problémy obsadit služby o vánočních svátcích a na Silvestra. Dá se dokonce říct, že jsem měl víc zájemců, než jsem potřeboval. Může se to zdát zajímavé, ale mám u Bezpečnosti odslouženo několik let a můžu situaci posoudit podle sebe. Já jsem také rád sloužil na Štědrý den. Ta služba je taková svátečnější. Málokdy například dochází k dopravním nehodám. Když k nám lidé volají, obračejí se se svými problémy, tak jsou v tom vztahu svátky cítit, lidé k sobě mají bliž. Pokud příslušníci slouží na Štědrý den, většinou se domluví tak, že ten který má volno se navečeří o něco dřív a pak zastoupí na dvě hodiny sloužícího kolegu, který si na tuto dobu zaskočí domů. Když jsem sloužil v Brně, někteří mi kolegové ovládali kuchařské umění. Donesli z domu bramborový salát a obaleného kapra, kterého jsme si usmažili."

Zeptali jsme se kpt. Pospíšila, kterým nápojem služebna VB vítá Nový rok. "Nemyslete si, že na Silvestra platí nějaká výjimka. V žádném případě si nikdo z nás ve službě nesmí dovolit pít alkohol. Tím by se sám okamžitě vyloučil z řad VB. A nějaká vánoční příhoda? V mém bývalém působišti za námi na oddělení přišel na Štědrý den takový seriózní pán, že mu bylo ukradeno zpětné zrcátko na automobilu. Sepsal jsem s ním protokol a jeli se na auto podívat. Na místě jsme zjistili, že zrcátko nebylo odcizeno té noci, ale asi o týden dřív. V té chvíli se nám majitel přiznal. Řekl nám, že hodně jezdí po světě, žije sám a že se mu na Štědrý den stýskalo, tak si přišel popovídat."

Na závěr nám pan náčelník řekl: "Chci poděkovat Slavkovákům za dobrou spolupráci. Můžu říct, že se mě a mým kolegům ve Slavkově u Brna velice dobře pracuje. Chtěl bych popřát všem občanům Slavkova a všem, co bydlí v našem služebním obvodu hezké vánoční svátky, veselého Silvestra, vše nejlepší a hodně zdraví do nového roku."

Za Slavkováky odpovídáme: "Děkujeme a nápodobně."

(red)

Vážení čtenáři, přejeme vám veselé a štědré vánoce, příjemný vstup do Nového i nového roku, hodně zdraví, štěstí a pohody.

Redakce Zpravodaje Slavkovska

Murphyho životní pravdy

SVÁTEČNÍ STŮL

SÝROVÉ KULIČKY

250 g strouhaného tvrdého sýra, 2 vejce, lžička Vegety, podle potřeby strouhanka.

Směs promícháme, zahustíme strouhankou a vytvoříme kuličky. Ty pak smažíme v rozpáleném tuku do zlatova.

PLNĚNÝ KAPR

Pět deka dobře uzené slaniny nakrájíme na kostičky a vysmažíme ji. Na této slatině pak usmažíme do tuha tři vejce a odstavíme z plotny. Oloupeme tři středně velké sýrové brambory, nastrouháme na jemném struhadle a přidáme k vaječné hmotě. Okořeníme třemi stroužky česneku, přisypeme tři lžičce strouhanky, přidáme sůl, pepř a majoránku. Spaříme 5 dkg mandlí, oloupeme a nakrájíme na nudličky. Vše se lehce promíchá.

Očištěného a osoleného kapra vysypeme vevnitř mletou sladkou paprikou, vložíme do něj nádivku a v pekáči poklademe kousky másla. Během pečení rybu poléváme a před dokončením pokapeme citronem. Porce kapra s nádivkou ozdobíme zelenou petrželkou a podáváme s bramborem a salátem z mrkve, jablka a pomeranče.

OPOJENÍ

1 1/2 litru červeného vína, 0,7 litru rumu, 3/4 litru horkého čaje, 20 dkg cukru, 1 dcl šťávy z pomeranče, šťáva z 1 citronu.

Od celkového množství oddělíme 1/2 dcl rumu a 1 polévkovou lžičku cukru. Ostatní suroviny - víno, rum, horký čaj a šťávu smícháme a zahřejeme do vzkypění, ale nevaříme. Přelejeme do servírovací mísy, přidáme cukr a mícháme dokud se cukr nerozpustí. Potom na kovové místičce smícháme lžičku cukru s rumem, trochu zahřejeme, zapálíme a vlejeme do horkého punče. Okamžitě podáváme.

POHÁDKA

Bylo jednou jedno městečko a to městečko bylo rozděleno rybníkem na dvě části. Přes nejužší cíp rybníka vedl most, po kterém vedla cesta a vedle ní jednokolejka. Obyvatelé těch dvou různých částí se měli rádi, ale protože mlékárna byla za rybníkem, hospoda před rybníkem, pan doktor v jedné části a hašiči ve druhé, musela se občas vydávat jedna strana na stranu druhou. Proto také na tomto mostě byla jednokolejová dráha.

Po ní jezdily tři tramvaje. Růžová, modrá a žlutá. Byly to děti, už hrozně staré tramvaje, celé skřípěly když jste s nimi jely. Skřípěly tak, že jste měly dojem, že nařikají. Byla to pravda. Nikdo z městečka o ně totiž nechtěl pečovat. Jedni říkali: "Ať je spraví mi, však tam mají refýž." Ti druhí zase: "A proč my, vždyť na jejich straně je delší trať", no, nebylo to vůbec hezké.

Pan Žourek, který řídil růžovou tramvaj a říkal jí Minoltička, si povzdechl: "To ještě skoro nikdo neví, že ten starý most, přes který zamračené cestující den co den vozím, může každým dnem spadnout." Pan Žourek byl rybář. Ale ne, nebojte se děti, nikdy žádnou rybu nechytí, jen si občas chodíval k rybníku odpočinout a podívat se na rybičku Luňku, která když přišel, vždycky za ním připlula. Luňka také moc dobře věděla, co se v městečku děje,

ale nemohla to nikomu říct, protože ryby, děti, neumějí mluvit. Jen se tak koukala na pana Žourka a myslela si: "Ach, kdybych se tak mohla podívat do toho krásného růžového vlaku." A život šel dál.

Jednoho dne na odpolední směně, asi tak v půl páté odpoledne, když už byla tramvaj prázdná a pan Žourek si to fičil s větrem o závod tak, jak jenom staří tramvajáci umí, uviděl za mostem malého chlapečka, jak si hraje na kolejích. Když vjel na most (a ten strašlivě zanaříkal), začal na svou růžovou tramvaj silně zvonit. Ale chlapeček neslyšel. Panu Žourkovi nezbylo, než aby zastavil uprostřed mostu. Zastavil a šel se zeptat chlapečka, proč si hraje na kolejích, to je přece zapovězeno! A chlapeček mu řekl, že se mu někde mezi panely zakutálela zelená kulička. Mezi těmi panely byly totiž strašně velké díry.

Pomalu už se stmívalo, ale pan Žourek přece jen kuličku našel. Ještě dokonce chlapečka doprovodil kousek cesty domů, aby se nebál. A v tu chvíli se to stalo. Most zanaříkal pod tíhou růžové tramvaje, která tam věrně zabrzděná na pana Žourka čekala a pak se v půli přelomil. S obrovským zblunknutím do vody spadla i Minoltička. To ohromné zblunknutí slyšela i rybička Luňka, která je jinak na žluňkáři

JAK SE VÁM LÍBÍ

Zpravodaj Slavkovska

Zeptali jsme se redaktorky Vyškovských novin, dr. Hany Hašové:

"Líbí, ale hlavně by se měl líbit Slavkovákům. Já vám ale dám také jednu otázku. Je pravda, že od ledna 1991 by měly vycházet Slavkovské noviny?"
A naše odpověď? "Nechte se překvapit!"

(red)

zvyklá. Rychle rejčila k mostu, co se to mohlo stát. A tu vidí, že její růžová tramvaj jí přišla sama naproti. Hned v ní začala dovadět, no měla velkou radost.

O něco menší radost měl ze svého porušení předpisů pan Žourek. Volal na jednu stranu: "Lidičky!", a hned zase na druhou stranu: "Lidičky!" A pak se stal zážrak. Lidé z obou částí městečka přicházeli, ba někteří i utíkali a pomáhali tramvaj z rybníku vytáhnout. A vy mě to nebudete věřit děti, povedlo se jim to! Všichni se pak smáli a jako za budovatelských dob názeli čepicemi do vzduchu. Slíbili si, že společně opraví most, aby pan Žourek mohl dál jezdit a hlavně, že už se na sebe nebudou mračit. I Luňka byla spokojená, mohla se prorejdít ve své růžové tramvaji.

+

A co z toho vyplývá? Že někdy stačí úplně malá katastrofa, abychom táhli za jeden provaz. Nebo to umíme bez katastrof?

(čtěte polohlasem) Dobrou noc!

Váš strýček MaJřa

Soperův zákon: Jakákoli byrokratická mašinérie reorganizovaná s cílem zvýšit efektivnost, je vzápětí po reorganizaci k nerozeznání od výchozí instituce.

Princip byrokracie: Nad byrokracií může zvítězit zase jenom byrokracie.

V. Parkinsonův zákon: Existuje-li nějaký způsob, jak oddálit důležité rozhodnutí, pak dobrá byrokracie, ať veřejná či soukromá, tento způsob najde.

Edwardsův zákon o čase a vynaložené námaze: A. Máme-li na začátku na daný úkol dost času, bývá počáteční úsilí nevalné. B. S časem scvrkávajícím se v nulu narůstá úsilí nepřímě úměrně do nekonečna. Nutný výsledek: Kdyby nebylo poslední chvilky, nic na tomto světě by se nedodělo.

Hoffstedtův princip zaměstnanosti: Ze zmatků vznikají nové pracovní příležitosti.

Drummondův zákon nábory pracovních sil: Ideální uchazeč se objeví vždy poté, co bylo volné místo definitivně obsazeno.

V. Loftusův zákon řízení: Někteří lidé řídí podle knihy, přestože často nevědí, kdo tu knihu napsal nebo co to vůbec je za knihu.

Rada pro skeptiky: Ten, kdo tvrdí, že se věc nedá udělat, by nikdy neměl svou poznámkou rušit člověka, který tu věc právě dělá.

Meissnerův zákon: Zaměstnanci výrobní firmy jsou ti poslední, kteří by kupovali a používali své výrobky.

Metchellův zákon pracovních komisí: Kterýkoliv jednoduchý problém se může stát neřešitelným, jestliže se mu věnuje dostatečný počet zasedání.

Murphyho konstanta: Věci se ničí nepřímě úměrně své hodnotě.

PROGRAM KINA JAS

Prosinec

22.-25.	Klub kaskadérů
22.-25.	Vražedná modř
26.-27.	Hříšný tanec
29.-1.1.	Dva lidi v zoo
29.-1.1.	Okno z ložnice